

REFORMÁTUS HÍRADÓ

II. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

A támogató kolozsvári református egyház-
községek: Felsőváros,
Hidelve, Írisz, Kerekdomb,
Szamosfalva, Törökvágás
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

„Világvége”

Tél a Mezőségen

■ Kedves testvérek! Ha valaki e sorokat olvassa, azt jelenti, hogy elmaradt a 2012. december 21-re „beharangozott” világvége. Vagy pedig valaki „túlélte”. Egy olcsó marketingfogással rettegésben tartották a fél világot. A keresztyén embernek viszont nincs mitől félnie: „Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy.” (Zsolt 23,4)

Mert mi nem a világvéget várjuk, hanem a mennyből visszajövő Krisztust, aki „...akképpen jó el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe.” (ApCsel 1,11)

„Hóból az erdő, ködből a felhő, hó esik, tél szele fújja... Valaki eljött, Valaki elment, Valaki visszajön újra!” – zengi a költő csodálatosan. (Füle Lajos: Visszajön)

Valaki meghalt értünk a Golgotán. Neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Mi Őt várjuk. A vele való nagy találkozást. S hogyha ez épp december 21-én lett volna egy világkatasztrófa következtében, vagy évtizedek múlva kerül rá sor – az örökkévalóság szempontjából teljesen mindegy, „mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, (...)nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyona a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (Róma 8,38–39)

A Biblia arról beszél, hogy ez az Isten által teremtett világ egyszer elmúlik. Beszél viszont arról is, hogy Jézus visszajövetelével ugyancsak az Isten által elkészített örökkévaló világ kiteljesedik. „Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.” (Márk 13,32)

És beszél arról is, hogy mielőtt ezek meglesznek, egyér-

telmű jelek fognak mutatkozni, amelyekből sejteni lehet, hogy közel van a vég. A Jézus visszajövetelét megelőző egyik ilyen jelenség az, hogy mivel „a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül”. (Mt 24,12)

Nem az ünneprontás szándékával kerül ide most ez az Ige, hanem azért, hogy vegyük észre: ezek az idők elkezdődtek. Hiszen éppen karácsonykor látszik leginkább a szeretetlenségnek sok szomorú példája. Jézus arra figyelmeztet, hogy a kettő párhuzamosan történik: ahogy növekedik a gonoszság, a törvénytelenység, úgy hűl ki sokakban a szeretet.

A karácsonyi történetben is sok olyan részlettel találkozunk, amelyek a szeretet meghidegüléséről árulkodnak. Nem volt helye Józsefnek és Máriának Betlehemben, senki sem fogadott be egy várandós, szülő asszonyt. Heródes hatalomféltésből halomra gyilkoltatta a csecsemőket, akik a diktatúra áldozatai lettek. Ma kenyélemféltésből gyilkolja a magyar nép az anyaméhben levő magzatait. Aztán ahogy Jézus megszületett, menekülniük kellett Egyiptomba, beilleszkedni egy teljesen idegen kultúrába.

Nincs semmi új a nap alatt. Házastársak, akik valamikor szerelmet vallottak, most bosszút esküsznek egymásnak. Régi jó barátok ellenségekké lettek a pénz miatt. Édes testvérek vagy kollégák farkasszemet néznek egymással a tárgyalóteremben. Szülők szembefordulnak gyerekeikkel és szétmarják a házasságukat. Gyerekek kiforgatják idősödő szüleiket a vagyonukból. Szolgatársak ellenséget látnak egymásban az önzés és az érvényesülési vágy miatt.

Egyszóval ahol valamikor meleg szeretet töltötte be a szívetket, az otthont, a közösséget, ott ma szó szerint valósul meg, amit Jézus mond: a gonoszság megsokasodik, a szeretet pedig sokakban meghidegül. És sok emberi lélek didereg, mert nap mint nap embereket nyomorít meg a szeretetnek a hiánya.

„Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni, hisz zúzmarás a város, a berek. (...) Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni, hogy melegednének az emberek” – sóhajt fel József Attila.

Eppen ezért történt a karácsony, ezért lett testté az ige, hogy Isten megállítsa a szeretet kihűlését a világban, és megtanítson minket újra szeretni. Közhely már, hogy karácsony a szeretet ünnepe. Valóban az. De nem a mi szeretetünk ünnepe, hanem a Krisztusban földre szállt Isten szeretetének az ünnepe.

Világvége. Igen. „Világvége lesz”, ha oda nem járunk mindannyian Isten szeretetének melegéhez, ha ki nem viszzük Jézust a mindennapi életbe, ha nem viszzük azt a paraszat, amivel másutt is olyan tüzet lehet gerjeszteni, amitől tényleg melegednének az emberi szívek.

Mert „száll csuda híre szívből a szívbe, kétezer év a tanúja: Valaki eljött, Valaki elment, Valaki visszajön újra! Angyalok ajkán, emberek hangján csendül a csillagos ének, Kétezer éve mennek Elébe boldogan, kik Neki élnek. Ott a helyed e drága menetben, életed KRISZTUSA vár rád. Hagyd el a gondot, légy vele boldog, zengje a szíved a hálát!” (Füle Lajos: Visszajön)

Tárkányi Márton
mezőkereszti lelképásztor

Karácsonyi gondolatok

Dicsőség a magasságban Istennek,
és a földön békesség,
és az emberekhez jóakarát.
(Lukács 2,14)

■ Karácsonyhoz közeledve a nappalok egyre rövidebbek lesznek. Sokan úgy érzik, hogy beszűkül az életterük, hiszen korábban fekszenek és később kelnek. Nem véletlen, hogy a világvége váradoalmak is épp most találhatnak meghallgatásra. Sok-sok ember úgy érzi ma a világban, hogy elveszik tőle az életheletőséget. Olyanok vagyunk, mint a teljes napfogyatkozáskor az állatok, elbújunk és félünk. Karácsony éjszakáján a sok félelemmel teli, elrejtőzött embernek kiáltja az angyalok kórusa: „Dicsőség a magasságban Istennek”.

Olyan ez, mint amikor egy sötét pincében ülők fölött megnyílik az ajtó és beáramlik a fény. Fontos számunkra tudni azt, hogy nem mi teremtünk világosságot és fényt, hanem az felülről adatik. Karácsonykor vi-

lágossá válik számunkra, hogy a földön a RENDET Isten szabja meg, ezért nem akkor van vége valaminek, amikor mi akarjuk, hanem akkor, amikor beteljesül az Ő akarata. Az Ő akarata irántunk „jóakarát”, ami bennünket békességgel tölt el. Ez a karácsonyi békesség költözjön a szívünkbe és ezt a békességet hirdessük mindenkor.

Kató Béla
megválasztott püspök

Fehér liliumként Isten kezében

■ A Kolozsvári és a Kolozsvár-Külső Református Egyházmege egyesülésével lehetővé vált a kolozsvári és Kolozsvár környéki egységes református lét építése több mint 30 ezer egyháztág részére. Október 1-jével új időszak kezdődött az új kolozsvári egyházmege életében. A visszatekintés és a jövőbe nézés egyszerre van jelen életünkben. Ami 1946 után államhatalmi eszközzel eltöröltetett, azt ismét fel lehet vállalni immár egy keretben.

Az egyházmege elnöksége tudatosan keresi identitását a múltban, bár tisztában van a társadalom elmúlt 70 esztendőben történt változásaival. Illúzió lenne azt gondolni, hogy a múltat bármilyen eszközzel vissza lehet hozni. Ugyanakkor a múlt jelképei ma is használhatóak. Első lépésként az 1904-ben készült egyházmegei pecsétnyomón látható jelkép – az emberi kézben lévő három szál fehér lilium – így került ismét vissza az egyházmege pecsétjére. 1942-ben Vársárhelyi Boldizsár halotti tábláján is ez a jelkép szerepelt megyei címerként. Az egyházmege birtokában van az 1947-ben Köpeczi Sebestyén József által festett címer is. A három lilium egykor az egyházmege tájégségeit jelképezte. Ma ismét az Isten kezében megtisztuló és egyé váló különböző régiók jelképe lehet.

A jelképek hídként kötik össze a múlt egyházát a mával, és lehetővé teszik a természetes fejlődést. Az izmusok évszázadát megjárt Mezőség, Kalotaszeg, Szamos-hátság és Kolozsvár templomos népe az elmúlt 22 esztendőben széttagolt volt. A fájdalmas egyesülés izgalmai után letisztulásra, józanságra, nyugalomra és hitre van szükség.

A jövő is csak olyan lehet, amilyent az egyházmege címerpajzsán díszelgő fehér liliumok jelképeznek. A lilium a tisztaság és ártatlanság jelképe. Számos lelki feladat vár még az egyházmege minden tagjára, amíg ide eljutunk, de csak így elképzelhető a jövőnk.

Bibza Gábor
esperes

